

Αριθμός 638/2003

Το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου
Ε` Ποιν.Τμήμα-σε Συμβούλιο

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Κωνσταντίνο Τσαμαδό, Αντιπρόεδρο, Δημήτριο Βούρβαχη και Χρήστο Μαυρογένη - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Με την παρουσία και του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αγγελου Βασιλόπουλου (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Ευδοκίας Φραγκίδη.

Συνήλθε σε Συμβούλιο, στο κατάστημά του, στις 20 Σεπτεμβρίου 2002, προκειμένου να αποφανθεί για την αίτηση της αναιρεσεύουσας - πολιτικώς ενάγουσας ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «...» και τον διακριτικό τίτλο «...», που εδρεύει στο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, περί αναιρέσεως του υπ` αριθμ. 112/2001 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Δυτικής Μακεδονίας, με κατηγορούμενους τους: 1), 2), 3), 4), 5), 6), 7), 8) και 9), κατοίκους Κοζάνης.

Το Συμβούλιο Εφετών Δυτικής Μακεδονίας, με το ως άνω βούλευμά του, διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ` αυτό και η αναιρεσεύουσα - πολιτικώς ενάγουσα εταιρεία, ζητεί τώρα την αναίρεση του βουλεύματος τούτου, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 8 Μαρτίου 2002 αίτησή της αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 684/2002.

Έπειτα ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Άγγελος Βασιλόπουλος, εισήγαγε για κρίση στο Συμβούλιο τη σχετική δικογραφία με την πρότασή του, με αριθμό 609/1-8-2002, στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα:

«Εισάγουμε κατά το άρθρο 485 παρ. 1 του ΚΠΔ, με τη σχετική δικογραφία, αίτηση αναιρέσεως της πολιτικώς ενάγουσας ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "...", διακριτικό τίτλο "..." και έδρα το-Αττικής κατά του υπ` αριθ. 112/2001 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Δυτικής Μακεδονίας και εκθέτουμε τα εξής:

A.- Με το προσβαλλόμενο βούλευμα το Συμβούλιο Εφετών Δυτικής Μακεδονίας κρίνοντας κατ` ουσίαν την υπ` αριθ. 5/2001 έφεση της κατηγορουμένης ..., Δικηγόρου, κατοίκου, κατά τον υπ` αριθ. 46/2001 παραπεμπτικού βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημ/κών Κοζάνης, αποφάνθηκε ότι δεν πρέπει να γίνει κατ` αυτής κατηγορία για παράβαση του άρθρου 66 παρ. 1 του ν. 2121/1993, με επέκταση του ωφελίμου αποτελέσματος της εφέσεως στους μη εκκαλέσαντες κατηγορούμενους 1), 2), κατοίκους, 3), κάτοικο, 4), κάτοικο, 5)- 6), Συμβολ/φο, 7), Δικηγόρο, και 8), κατοίκους, που με το εκκληθέν βούλευμα είχαν συμπαραπεμφθεί ως αυτοурγοί της ίδιας παραβάσεως στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας.

B.- Η κρινόμενη αίτηση ασκήθηκε παραδεκτώς, νομοτύπως και εμπροθέσμως σύμφωνα με τα άρθρα 465 παρ. 1, 473 παρ. 1, 474, 480 παρ. 2 και 482 παρ. 1 στοιχ. Β` περ. Β` του ΚΠΔ, καθόσον ασκήθηκε στις 8.3.2002 με δήλωση του αντιπροσώπου της αναιρεσεύουσας (δυνάμει εξουσιοδοτήσεως με την από 4.3.2002 απόφαση του Διοικητικού της Συμβουλίου και του άρθρου 20 παρ. 3 του ισχύοντος καταστατικού αυτής) ενώπιον του Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, για την οποία

συντάχθηκε η υπ` αριθ. 7/2/2002 έκθεση, με αναιρετικούς λόγους την έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και την εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως (άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β`, ε` του ΚΠΔ), ενώ το προσβαλλόμενο βούλευμα επιδόθηκε στις 1.3.2002 στον, κάτοικο Θεσ/νίκης, που είχε εγχειρίσει στις 12.4.2000 στον Εισαγγελέα Πλημ/κών Θεσ/νίκης τη σχετική από 31.3.2000 έγκληση αυτής ως νόμιμος εκπρόσωπός της (δυνάμει της από 7.4.1999 εξουσιοδότησεως του Διοικητικού Συμβουλίου αυτής και της παραπάνω διατάξεως του ισχύοντος καταστατικού της).

Υπόψη δε ότι στην ανωτέρω έγκλησή της δήλωσε η αναιρεσείουσα κατά τις νόμιμες διατυπώσεις παράσταση πολιτικής αγωγής για χρηματική ικανοποίηση 30.000 δρχ. λόγω ηθικής βλάβης, χωρίς έκτοτε ν` αποβληθεί από την ποινική διαδικασία.-

Γ.- Το προσβαλλόμενο βούλευμα, με επιτρεπτή καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη εισαγγελική πρόταση, δέχθηκε ότι από την προανάκριση επί της υποθέσεως και ειδικότερα από τη συνεκτίμηση των ενόρκων μαρτυρικών καταθέσεων, των εγγράφων της δικογραφίας, των απολογιών των κατηγορουμένων και του εφετηρίου, προέκυψαν τα ακόλουθα: Με τις υπ` αριθ. 716-721/19.8.1999 αποφάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου Κοζάνης ανατέθηκε στη Δημοτική Επιχείρηση Πολιτισμού-Αθλητισμού (.....) η εκτέλεση διαφόρων πολιτιστικών εκδηλώσεων. Η τελευταία με την υπ` αριθ. 27-1/16.11.1999 απόφαση του Διοικητικού της Συμβουλίου, που απαρτιζόταν από τους κατηγορουμένους, αποδέχθηκε την εκτέλεση των εκδηλώσεων αυτών και ανέθεσε στον Πρόεδρό του τις παραπέρα ενέργειες για την εκτέλεσή τους, πλην δε συμμετείχαν στη λήψη της εν λόγω αποφάσεως οι εξ αυτών ... και επειδή απουσίαζαν. Στη συνέχεια, η δια τον ως άνω Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου της προήλθε σε συμφωνία με τον καλλιτέχνη (τραγουδιστή) ... όπως ο τελευταίος, ως επικεφαλής μουσικού συγκροτήματος, συμμετάσχει σε συναυλία, που θα πραγματοποιείτο στις 20.6.1999 στο Εθνικό Στάδιο Για τη συμφωνία αυτή καταρτίσθηκε στις 2.6.1999 ιδιωτικό συμφωνητικό, που υπεγράφη από το υπό την πιο πάνω ιδιότητά του, μάλιστα δε ονομάσθηκε σ` αυτό χάριν συντομίας "ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΗΣ", και από τη ... ως εκπρόσωπο ολοκλήρου του μουσικού συγκροτήματος του, ο οποίος για τον ίδιο λόγο ονομάσθηκε "ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ". Στο συμφωνητικό τούτο, μεταξύ των άλλων, ορίσθηκε ότι ο "Καλλιτέχνης" είναι ο μοναδικός αρμόδιος για την επιμέλεια και την παρουσίαση του καλλιτεχνικού προγράμματος διάρκειας 2 1/2 ωρών περίπου. Έτσι, στη συναυλία, που πραγματοποιήθηκε την παραπάνω ημερομηνία, καλλιτέχνες του μουσικού συγκροτήματος ερμήνευσαν και έξι τραγούδια με τους τίτλους "...." συνδημιουργίας, "...", και "...", "..." δημιουργίας ... και "...." και "...." δημιουργία ..., τα οποία είναι έργα συνθετών και δημιουργών, που είναι μέλη της αναιρεσείουσας, και τα οποία (τραγούδια) παρουσιάσθηκαν χωρίς την έγγραφη άδειά της. Περαιτέρω, σε σχέση με τους ισχυρισμούς της εκκαλούσας, συνεχίζει το βούλευμα, εκτίθεται ότι: Τα συγκεκριμένα τραγούδια ερμηνεύθηκαν στη συναυλία από συμμετέχοντες καλλιτέχνες, όπως προκύπτει από την προανακριτική με χρονολογία 11.5.2000 κατάθεση του ... και την έγκληση, που υπέγραψε και εγχειρίσε ο ίδιος ως νόμιμος εκπρόσωπος της αναιρεσείουσας. Τη συναυλία διοργάνωσε η και όχι ο Δήμος, αφού η ανέλαβε την εκτέλεση αυτής και στο ανωτέρω ιδιωτικό συμφωνητικό αναφέρεται ρητώς η ίδια ως διοργανώτρια. Οι φοροαπαλλαγές, που επικαλέσθηκε με έρεισμα τη διάταξη του άρθρου 304 του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα, δεν ισχύουν έναντι τρίτων, όπως είναι η αναιρεσείουσα. Εξάλλου, σύμφωνα με το ως άνω ιδιωτικό συμφωνητικό ο ήταν ο μόνος αρμόδιος ν` αποφασίσει για την επιμέλεια και παρουσίαση του καλλιτεχνικού προγράμματος, από δε τα έξι (6) ενδιαφέροντα τραγούδια τα τέσσερα (4) ήσαν δικής

του δημιουργίας. Οι κατηγορούμενοι δεν είχαν δικαίωμα επιλογής των τραγουδιών, ούτε γνώριζαν πρακτικά τις τυχόν οικονομικές υποχρεώσεις, που ενδεχομένως θ' ανέκυπταν προς την αναιρεσείουσα. Τούτο δε ήταν εύλογο, αφού τα τέσσερα (4) από τα τραγούδια είναι δημιουργήματα του ίδιου του ... και υπάρχει έντονος προβληματισμός αν και γι' αυτά υπήρχε κάποια οικονομική υποχρέωση προς την αναιρεσείουσα και από ποιόν. Ακόμη, στο άνω ιδιωτικό συμφωνητικό δεν ορίζεται ποιός από τους συμβαλλομένους είναι οικονομικώς υπόχρεως προς την αναιρεσείουσα. Κατά συνέπεια, οι κατηγορούμενοι δεν παρουσίασαν στο κοινό και δεν εκτέλεσαν δημοσίως με δόλο έργο, το οποίο είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού την εκτέλεση και παρουσίαση των τραγουδιών αυτών ανέλαβε έναντι αμοιβής ο ... Επίσης, οι κατηγορούμενοι ..., ..., ..., ..., ... και ... σύμφωνα με την υπ' αριθ. 27-1/16.11.1999 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της, το οποίο απάρτιζαν, ανέθεσαν στον Πρόεδρο αυτού κατηγορούμενο τις παραπέρα ενέργειες για την εκτέλεση των εργασιών και, συνεπώς, δεν είχαν κάποια ανάμιξη στην εκτέλεση και παρουσίαση των τραγουδιών, ενώ οι κατηγορούμενοι ... και ... δεν ήταν παρόντες κατά τη λήψη της πιο πάνω αποφάσεως και οπωσδήποτε δεν είχαν και αυτοί κάποια σχετική ανάμιξη. Κατόπιν τούτων, δεν προέκυψε ότι οι κατηγορούμενοι με πρόθεση τέλεσαν την παράβαση του άρθρου 66 παρ. 1 του ν. 2121/1993, οι δε εξ αυτών και ουδόλως συμμετείχαν στην τέλεση αυτής. Επομένως, εσφαλμένως, παραπέμφθηκαν στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας για την ως άνω παράβαση με το εκκληθέν βούλευμα, το οποίο, έτσι, πρέπει ν' ακυρωθεί και, συνακολούθως, ν' αποφασισθεί ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία κατ' αυτών.-

Δ.- Με αυτές τις ουσιαστικές παραδοχές, η αιτιολογία του βουλεύματος δεν είναι ειδική και εμπειριστατωμένη, όπως απαιτείται από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ, αλλά ασαφής και ελλιπής, ενώ εχώρησε και εκ του πλαγίου παραβίαση της σχετικής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 66 παρ. 1 του ν. 2121/1993. Ειδικότερα, δέχθηκε κατ' αρχήν ότι οι δημιουργοί των συγκεκριμένων τραγουδιών (στιχουργοί, συνθέτες) είχαν αναθέσει στην αναιρεσείουσα τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών τους δικαιωμάτων, που πήγαζαν εξ αυτών ως αντικειμένων πνευματικής ιδιοκτησίας, και ότι η δημόσια εκτέλεση αυτών κατά τη συναυλία έγινε χωρίς την άδεια της αναιρεσείουσας, στοιχεία που αρκούν για την θεμελίωση της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος. Αλλά στη συνέχεια, ενώ δέχθηκε ότι διοργανωτής της συναυλίας ήταν η ΔΕΠΑΚ, ακολούθως κατέληξε ότι οι κατηγορούμενοι, που ήταν τα Μέλη του Διοικητικού της Συμβουλίου, δεν ενήργησαν με δόλο εκ του ότι, σύμφωνα με το παραπάνω ιδιωτικό συμφωνητικό, το δικαίωμα επιλογής του προγράμματος της συναυλίας είχε ο καλλιτέχνης, που ήταν ο πνευματικός δημιουργός των τεσσάρων τραγουδιών από τα έξι, αλλά και επειδή στο συμφωνητικό τούτο δεν είχε ορισθεί αν υπήρχε κάποια οικονομική υποχρέωση προς την αναιρεσείουσα (εννοώντας ως προϋπόθεση χορηγήσεως της σχετικής αδείας) και, σε καταφατική περίπτωση, από ποιόν. Πλην όμως, σύμφωνα με τη διατύπωση της διατάξεως του άρθρου 66 παρ. 1 του ν. 2121/1993 αυτοργός της αξιόποινης παραβάσεως, που προβλέπει, είναι ο οργανωτής της δημόσιας εκτελέσεως του έργου, το οποίο είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, και όχι ο ερμηνευτής, έστω και αν είναι ο πνευματικός δημιουργός αυτού, ο οποίος ενδέχεται να είναι συμμετοχος της παραβάσεως, αν συντρέχουν οι όροι του νόμου. Και σύμφωνα με τα άρθρα 54 παρ. 1,3 και 55 παρ. 1 στοιχ. α' του ν. 2121/1993 ο διοργανωτής είναι υποχρεωμένος να ζητήσει τη χορήγηση της σχετικής αδείας από τον οργανισμό συλλογικής διαχειρίσεως και προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, στον οποίο έχει ανατεθεί από τους δημιουργούς η διαχείριση και η προστασία των έργων τους, όπως είναι επί του

προκειμένου η αναιρεσείουσα. Ενταύθα, μάλιστα, σημειώνεται ότι από τα έξι ενδιαφέροντα τραγούδια μόνο του ενός αποκλειστικός δημιουργός ήταν ο, ενώ των υπολοίπων τριών συνδημιουργοί ήσαν οι (στο ένα) και ... (στα δύο) και των άλλων δύο μόνη δημιουργός ήταν η Εξάλλου, δέχθηκε το βούλευμα πως δε γνώριζαν οι κατηγορούμενοι ότι υπήρχε ενδεχομένως οικονομική υποχρέωση προς την αναιρεσείουσα (εννοώντας ως προϋπόθεση χορηγήσεως της αδείας). Όμως, μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται δύο δικηγόροι (η ... και ο...) και μια Συμβολ/φος (η), ενώ για την υποκειμενική θεμελίωση της παραβάσεως δεν απαιτείται άμεσος ή υπερχειλής δόλος, αλλ' αρκεί και ενδεχόμενος. Τέλος, στήριγμα της απαλλακτικής του κρίσεως ήταν και το γεγονός ότι με την απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της οι κατηγορούμενοι, που συμμετείχαν στη λήψη αυτής, ανέθεσαν στον Πρόεδρο αυτού κατηγορούμενο ... τις περαιτέρω ενέργειες για την εκτέλεση των εργασιών, ενώ οι κατηγορούμενοι ... και ... δεν είχαν καμιά συμμετοχή στην απόφαση αυτή λόγω απουσίας τους. Όμως, η εν λόγω απόφαση λήφθηκε στις 16.11.1999, ενώ η συναυλία έγινε στις 27.6.1999 (ή στις 27.7.1999) και το ιδιωτικό συμφωνητικό καταρτίστηκε στις 2.6.1999, ήτοι πολύ ενωρίτερα.-

Ε.- Μετά από αυτά, πρέπει ν' αναιρεθεί το βούλευμα και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση στο ίδιο Δικαστικό Συμβούλιο, αν είναι εφικτό η σύνθεσή του από άλλους Δικαστές, πλην εκείνων που προηγουμένως τη δίκασαν, σύμφωνα με τα άρθρα 485 παρ. 1 και 519 του ΚΠΔ.-

Για τους λόγους αυτούς

Προτείνουμε: Ν' αναιρεθεί το υπ' αριθ. 112/2001 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Δυτικής Μακεδονίας. Και

Να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση στο ίδιο Δικαστικό Συμβούλιο, αν είναι εφικτή η σύνθεσή του από άλλους Δικαστές, εξαιρέσει εκείνων που προηγουμένως τη δίκασαν.-

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Άγγελος Βασιλόπουλος»

Αφού άκουσε τον Αντεισαγγελέα, που αναφέρθηκε στην παραπάνω εισαγγελική πρόταση και έπειτα αποχώρησε.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1.- Κατά το άρθρο 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 1 έως 5 εκατομμυρίων δραχμών, όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου τούτου ή διατάξεων πολυμερών διεθνών συμβάσεων κυρωμένων με νόμο για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, εκτός των άλλων περιπτώσεων που ορίζονται στη διάταξη αυτή, παρουσιάζει στο κοινό, εκτελεί δημόσια.... Και γενικά εκμεταλλεύεται έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας ή οργανώνει δημόσια εκτέλεση τέτοιου έργου. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι η ποινική ευθύνη εκείνου, ο οποίος, χωρίς την τήρηση των ανωτέρω προϋποθέσεων, οργανώνει τη δημόσια εκτέλεση έργου, που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας κατά τον άνω νόμο, δεν αίρεται ούτε διαφοροποιείται από την τυχόν παράλληλη ποινική ευθύνη του ερμηνευτή του εν λόγω έργου και όταν ακόμη αυτός είναι ο δημιουργός του, που έχει όμως εκχωρήσει

σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας τα επί του έργου του δικαιώματός του, στα οποία περιλαμβάνονται και εκείνα της κατόπιν αδείας του δημόσιας εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου του και προστασίας τούτου. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα άρθρα 54 παρ. 1,3 και 55 παρ. 1 στοιχ. α` του ως άνω νόμου ο διοργανωτής της δημόσιας εκτέλεσης έργου, που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, πρέπει να μεριμνήσει για τη λήψη της σχετικής άδειας από το δημιουργό του ή από τον οργανισμό στον οποίο έχει αυτός εκχωρήσει τα επί του έργου του δικαιώματά του. Τέλος, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος του άρθρου 66 παρ. 1 του Ν. 2121/93 απαιτείται, κατά το άρθρο 26 παρ. 1 ΠΚ, και δόλος του υπαιτίου (έστω και ενδεχόμενος), που έγκειται στη γνώση και τη θέληση δημόσιας εκτέλεσης ή παρουσίασης στο κοινό του άνω έργου χωρίς να έχει προηγουμένως ληφθεί η παραπάνω απαιτούμενη άδεια.

2.- Στην προκειμένη υπόθεση, με το 46/2001 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών παραπέμφθηκαν ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας, για να δικασθούν για παράβαση του άρθρου 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, οι 1) ..., 2), 3), 4) ..., 5) ..., 6) ..., 7) ..., συμβολαιογράφος, 8) και 9) ..., κάτοικοι, Κατά του βουλεύματος αυτού άσκησε έφεση μόνο η κατηγορουμένη ..., η οποία με την έφεσή της ζήτησε να εξαφανισθεί το πρωτόδικο βούλευμα εφετών ότι δεν πρέπει να γίνει κατ` αυτής κατηγορία για την παραπάνω πράξη για τους εξής λόγους: α) Διότι δεν προκύπτει ότι τα αναφερόμενα στη μήνυση τραγούδια ερμηνεύτηκαν πράγματι κατά τη συναυλία που διοργανώθηκε στο εθνικό στάδιο στις 20-7-1999, β) διότι τα επίμαχα τραγούδα ερμηνεύτηκαν από τον δημιουργό τους ..., ο οποίος είχε το δικαίωμα από το νόμο να τα ερμηνεύσει, γ) διότι δυνάμει του από 2-6-1999 ιδιωτικού συμφωνητικού, που υπογράφηκε από την Δημοτική Επιχείρηση Πολιτισμού-Αθλητισμού (.....), μέλος του Δ.Σ. της οποίας ήταν η εκκαλούσα, και του καλλιτέχνη (τραγουδιστή) ... την επιμέλεια και την παρουσίαση του καλλιτεχνικού προγράμματος είχε ο τελευταίος, ο οποίος έλαβε για το σκοπό αυτό από την το ποσό των 2.767.000 δραχμών και «δεν είναι δυνατόν να πληρώνεται ξανά και για τον ίδιο τον καλλιτέχνη και η ... ως εταιρία που έχει τα πνευματικά δικαιώματα του ίδιου του καλλιτέχνη», δ`) διότι διοργανωτής της παραπάνω εκδήλωσης ήταν ο Δήμος, με αποφάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου του οποίου είχε ανατεθεί στην μόνο την εκτέλεσή της, και ε`) διότι σύμφωνα με τον Δημοτικό και Κοινοτικό Κώδικα, οι Δήμοι και οι Κοινότητες και τα λοιπά δημοτικά και κοινοτικά πρόσωπα απαλλάσσονται από κάθε εισφορά, φόρο, τέλος, δασμό κλπ. τόσο προς το Δημόσιο, όσο και προς τις ιδιωτικές ανώνυμες εταιρείες, όπως η Το Συμβούλιο Εφετών Δυτικής Μακεδονίας, με καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη στο προσβαλλόμενο, με την υπό κρίση από 8-3-2002 αίτηση αναιρέσεως της πολιτικώς ενάγουσας «.....», βούλευμά του πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών, δέχθηκε, ανελέγκτως, ότι από την διενεργηθείσα προανάκριση και ειδικότερα από τις ένορκες μαρτυρικές καταθέσεις, τα έγγραφα της δικογραφίας, τις απολογίες των κατηγορουμένων και την έκθεση εφέσεως της εκκαλούσας προέκυψαν τα ακόλουθα: Με τις υπ` αριθμ. 716-721/19-8-1999 αποφάσεις του Δημοτικού συμβουλίου Κοζάνης ανατέθηκε στη Δημοτική Επιχείρηση Πολιτισμού-Αθλητισμού (.....) η εκτέλεση διαφόρων πολιτιστικών εκδηλώσεων. Η τελευταία με την υπ` αριθμ. 27-1/16-11-1999 27-1/16-11-1999 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, που λήφθηκε με τη συμμετοχή των μελών του ..., ..., ..., ..., ... και ... (1ου, 2ης, 3ης, 4ου, 6ης, 7ης και 8ου των κατηγορουμένων), αποδέχθηκε την εκτέλεση των παραπάνω εκδηλώσεων και ανέθεσε στον Πρόεδρο της ... τις παραπέρα ενέργειες για την εκτέλεσή τους. Στη συνέχεια η δια του Προέδρου της ... προήλθε σε συμφωνία με τον καλλιτέχνη (τραγουδιστή) ..., όπως αυτός συμμετάσχει με το καλλιτεχνικό του συγκρότημα σε συναυλία που θα πραγματοποιηθεί στο Εθνικό

Στάδιο στις 20-7-1999. Για τη συμφωνία αυτή καταρτίστηκε στις 2-6-1999 ιδιωτικό συμφωνητικό, το οποίο υπέγραψαν ο ..., υπό την πιο πάνω ιδιότητά του, ο οποίος μάλιστα αναφέρθηκε στο έγγραφο αυτό ως «ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΗΣ» και από τη ... εκπρόσωπο ολόκληρου του συγκροτήματος του ο οποίος στο ίδιο έγγραφο αποκαλείται «ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ». Στο συμφωνητικό αυτό ορίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι ο «Καλλιτέχνης» είναι ο μοναδικός αρμόδιος για την επιμέλεια και την παρουσίαση του καλλιτεχνικού προγράμματος διάρκειας 2 ½ ωρών περίπου. Έτσι, στη συναυλία, που πραγματοποιήθηκε στις 20-7-1999 στο Εθνικό Στάδιο, καλλιτέχνες του ανωτέρω μοναδικού συγκροτήματος ερμήνευσαν και έξι (6) τραγούδια με τους τίτλους «...» συνδημιουργίας ..., «...» και «...» συνδημιουργίας ..., «...» δημιουργίας ... και «...» και «...» δημιουργίας ..., τα οποία είναι έργα συνθετών και δημιουργών, που είναι μέλη της αναιρεσείουσας και παρουσιάστηκαν χωρίς την έγγραφη άδειά της. Δέχθηκε ακόμη το Συμβούλιο, ότι την παραπάνω συναυλία διοργάνωσε η, η οποία με έγκριση του Δ/κού Συμβουλίου της ανέλαβε την διενέργεια της πολιτιστικής αυτής εκδήλωσης και όχι ο Δήμος, οι δε φοροαπαλλαγές και ατέλειες που επικαλείται η εκκαλούσα, με επίκληση της διάταξης του άρθρου 304 του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα, δεν ισχύουν και για τις έναντι ιδιωτών, στους οποίους περιλαμβάνεται και η ..., υποχρεώσεις των Δήμων, Κοινοτήτων, Δημοτικών και Νομικών Προσώπων κλπ. Με βάση τις παραδοχές αυτές το συμβούλιο Εφετών απέρριψε ως αβάσιμους τους υπό στοιχ. α`, δ` και ε` λόγους της έφεσης της κατηγορουμένης Τέλος, το Συμβούλιο δέχθηκε και τα εξής: Σύμφωνα με το από 2-6-1999 ιδιωτικό συμφωνητικό ο «καλλιτέχνης» ...ήταν ο μόνος αρμόδιος να αποφασίσει για την επιμέλεια και παρουσίαση του καλλιτεχνικού προγράμματος στην ανωτέρω συναυλία, από δε τα έξι (6) τραγούδια, που ενδιαφέρουν την προκειμένη υπόθεση, τα τέσσερα (4) ήταν δικής του δημιουργίας. Οι κατηγορούμενοι δεν είχαν δικαίωμα επιλογής των τραγουδιών, ούτε γνώριζαν τις τυχόν οικονομικές υποχρεώσεις, που ενδεχομένως θα ανέκυπταν προς την αναιρεσείουσα Τούτο δε ήταν εύλογο, αφού τα τέσσερα από τα τραγούδια που ερμηνεύτηκαν είναι δημιουργήματα του ίδιου του ... και υπάρχει έντονος προβληματισμός αν και για τα τραγούδια αυτά υπήρχε κάποια οικονομική υποχρέωση προς την ... και από ποιόν. Επίσης στο παραπάνω ιδιωτικό συμφωνητικό δεν ορίζεται ποιος από τους συμβαλλομένους είναι οικονομικά υπόχρεος την Κατά συνέπεια, οι κατηγορούμενοι δεν παρουσίασαν στο κοινό και δεν εκτέλεσαν δημόσια με δόλο έργο, που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού την εκτέλεση και παρουσίαση των τραγουδιών αυτών ανέλαβε έναντι αμοιβής ο Προσέτι οι κατηγορούμενοι, ..., ..., ..., ... και ... δεν είχαν κάποια ανάμιξη στην εκτέλεση και παρουσίαση των τραγουδιών, διότι όπως προκύπτει από την υπ` αριθμ. 27-1/16-11-1999 27-1/16-11-1999 απόφαση του Δ.Σ. της ανέθεσαν στον Πρόεδρό της τις παραπάνω ενέργειες για την εκτέλεση των σχετικών εργασιών, ενώ οι κατηγορούμενοι ... και ... δεν ήταν παρόντες κατά τη συνεδρίαση που λήφθηκε η πιο πάνω απόφαση και οπωσδήποτε δεν είχαν και αυτοί κάποια ανάμιξη στην εκτέλεση και παρουσίαση των παραπάνω τραγουδιών. Κατόπιν τούτων, δεν προέκυψε ότι η εκκαλούσα και οι κατηγορούμενοι ..., ..., ..., ..., ... και ... τέλεσαν από πρόθεση την πράξη της παράβασης του άρθρου 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, οι δε κατηγορούμενοι και ουδόλως συμμετείχαν στην τέλεση αυτής. Με βάση τις παραπάνω παραδοχές και σκέψεις το Συμβούλιο Εφετών έκρινε ότι το πρωτόδικο βούλευμα εσφαλμένως παρέπεμψε τους κατηγορουμένους για να δικασθούν για την ανωτέρω πράξη και στη συνέχεια, αφού εξαφάνισε το εν λόγω βούλευμα αποφάνθηκε ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία τόσο κατά της εκκαλούσας ..., όσο και κατά των λοιπών κατηγορουμένων, ως προς τους οποίους δέχθηκε ότι επεκτείνεται, κατ` άρθρο 469 ΚΠΔ, το ωφέλιμο αποτέλεσμα της έφεσης της για την ίδια πράξη συγκατηγορουμένης.

3.- Με αυτά που δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών δεν διέλαβε στο προσβαλλόμενο βούλευμά του την από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, ενώ παραβίασε εκ πλαγίου την ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993. Ειδικότερα, ενώ δέχθηκε κατ' αρχήν ότι οι δημιουργοί των συγκεκριμένων τραγουδιών, από τα οποία μόνο ενός ήταν αποκλειστικός δημιουργός ο, είχαν αναθέσει στην αναιρεσείουσα τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών τους δικαιωμάτων, που πηγάζουν από αυτά ως αντικειμένων πνευματικής ιδιοκτησίας, και ότι η δημόσια εκτέλεση αυτών, κατά τη συναυλία που διοργάνωσε η, έγινε χωρίς την άδεια της αναιρεσείουσας, στοιχεία που αρκούν για τη θεμελίωση της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της παράβασης του άρθρου 66 παρ. 1 του Ν. 2121/93, στη συνέχεια δέχθηκε ότι οι κατηγορούμενοι (μέλη του Δ.Σ. της) «δεν παρουσίασαν στο κοινό και δεν εκτέλεσαν δημόσια έργο, που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας», διότι «την εκτέλεση και παρουσίαση των τραγουδιών είχε αναλάβει έναντι αμοιβής ο καλλιτέχνης, που ήταν ο μόνος αρμόδιος να αποφασίσει για την επιμέλεια και παρουσίαση του καλλιτεχνικού προγράμματος και δημιουργίας του οποίου ήταν τέσσερα από τα έξι τραγούδια που εκτελέστηκαν» και ακόμη διότι «οι κατηγορούμενοι δεν είχαν δικαίωμα επιλογής των τραγουδιών, ούτε γνώριζαν περί των τυχόν οικονομικών υποχρεώσεων που θα ανέκυπταν ενδεχομένως προς την και, λόγω της ιδιότητας του ... ως δημιουργού των τεσσάρων από τα έξι τραγούδια, υπήρχε έντονος προβληματισμός αν και για τα τραγούδια αυτά υπήρχε κάποια οικονομική υποχρέωση προς την και από ποιόν». Όμως, οι τελευταίες αυτές παραδοχές του Συμβουλίου, επί των ποίων στήριξε την απαλλακτική κρίση του, δεν αρκούν για τη θεμελίωση της κρίσης του αυτής, αφού τα ουσιώδη στοιχεία για τη θεμελίωση της ποινικής ευθύνης των κατηγορουμένων, τα οποία με τις αμέσως προηγούμενες παραδοχές του δέχθηκε ότι προέκυψαν από τις αποδείξεις, είναι: ότι η διοργανώτρια της συναυλίας, μέλη του Δ.Σ. της οποίας ήταν οι κατηγορούμενοι, δεν φρόντισε να λάβει, όπως είχε υποχρέωση από το νόμο, την άδεια από την ..., στην οποία οι δημιουργοί των τραγουδιών που εκτελέστηκαν κατά τη συναυλία, την άδεια για την εκτέλεση αυτών. Το ότι ο ο οποίος είναι ο αποκλειστικός δημιουργός ενός μόνον από τα έξι (6) τραγούδια που εκτελέστηκαν, ήταν, κατά την μεταξύ αυτού και του Προέδρου της καταρτισθείσα συμφωνία, ο αποκλειστικά αρμόδιος τόσο για την επιλογή όσο και για την παρουσίαση του προγράμματος της συναυλίας και το ότι επίσης υπήρχε έντονος προβληματισμός αναφορικά με το ποιος, κατά την ίδια συμφωνία, έπρεπε να πληρώσει στην το χρηματικό ποσό που ήταν αναγκαίο για τη χορήγηση της ανωτέρω άδειας, δεν αρκούν, ενόψει των όσων αμέσως προηγουμένως εκτέθηκαν, για την αιτιολογημένη στήριξη της απαλλακτικής κρίσης του Συμβουλίου ούτε ως προς την έλλειψη δόλου στο πρόσωπο των κατηγορουμένων, αφού για τη θεμελίωση της υποκειμενικής υπόστασης του διωκομένου εγκλήματος αρκεί και ενδεχόμενος δόλος, η έλλειψη του οποίου δεν αιτιολογείται. Εξάλλου, η παραδοχή του Συμβουλίου, ότι η εκκαλούσα και οι κατηγορούμενοι, ...,,,, ... και ... δεν είχαν «κάποια ανάμιξη στην εκτέλεση των παραπάνω τραγουδιών», διότι με την υπ` αριθμ. 27-1/16-11-1999 27-1/16-11-1999 απόφαση του Δ.Σ. της, κατά τη λήψη της απουσίαζαν οι δύο τελευταίοι κατηγορούμενοι, ανατέθηκαν στον πρόεδρό της όλες οι παραπέρα ενέργειες για την εκτέλεση της συναυλίας, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την έλλειψη προθέσεως των κατηγορουμένων, διότι στηρίζεται σε μη συμβατικές μεταξύ τους, από άποψη χρόνου, παραδοχές, καθόσον η απόφαση του Δ.Σ. της, με την οποία αποδέχθηκε την εκτέλεση διαφόρων πολιτιστικών εκδηλώσεων στην και ανέθεσε στον Πρόεδρο της τις παραπέρα ενέργειες για την πραγματοποίηση της συναυλίας, γίνεται δεκτό ότι λήφθηκε στις 16-11-1999, ενώ η συναυλία έγινε στις 27-

7-1999 και η δυνάμει της αμέσως ανωτέρω απόφασης συμφωνία μεταξύ του Προέδρου της και του ... έγινε στις 2-6-1999.

4.- Μετά από αυτά, πρέπει να γίνουν δεκτοί οι από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β` και ε` ΚΠΔ λόγοι της υπό κρίση αίτησης και να αναιρεθεί το προσβαλλόμενο βούλευμα στο σύνολό του. Στη συνέχεια πρέπει να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση στο ίδιο δικαστικό συμβούλιο, διότι είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί το 112/2001 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Δυτικής Μακεδονίας. Και,

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα κρίση ενώπιον του ίδιου Συμβουλίου Εφετών, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που έκριναν προηγουμένως.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 11 Μαρτίου 2003. Και

Εκδόθηκε στην Αθήνα στις 13 Μαρτίου 2003.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ